

കഥ



അവർ മരിക്കുന്നില്ല

(വോയ്സ് ഓഫ് റിവൈവൽ, കോട്ടയം ഫെബ്രുവരി 2001)

സുനിൽ വർഗ്ഗീസ് ബാംഗ്ലൂർ
theminityoftoday@gmail.com
09738485625

‘ആന്ദ്ര ബാരിയോ..’

ഇരുൾ കനത്തു കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്ക് മുഴക്കമുള്ള ഒരു ശബ്ദം ഒഴുകിവന്നു. ഇരുളിന്റെ നിഴലുപറ്റി കുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു എലി അവന്റെ പുറത്തേക്ക് ചാടി. അല്പം മുൻപാണ് ബൂട്ട്സുകളുടെ ശബ്ദം ക്രമാതീതമായതും തടവറയുടെ ഇരുമ്പഴിയും അതിന് മുന്നിലുള്ള കനത്ത വാതിലും ,തുറക്കപ്പെട്ടതും. എന്നുമെന്നപോലെ അവൻ സ്വന്തം മരണം മുന്നിൽ കണ്ട് ഭയചകിതനായി തണുപ്പ് അരിച്ചുകയറുന്ന തറയിൽ, കാലുകൾക്കിടയിൽ തലയിട്ട് കുനിയിരിക്കുകയായിരുന്നു.

‘ആന്ദ്ര ബാരിയോ’..

വീണ്ടും ആ പേര് ഉറക്കെ ആവർത്തിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവൻ മെല്ലെ തല ഉയർത്തി. വാതിൽ കടന്നു വരുന്ന വെളിച്ചം ദീർഘചതുരാകൃതിയിൽ അകത്തേക്ക് ചരിഞ്ഞ് പതിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ആ ചതുരത്തിന് ഉള്ളിലാണ് മരണത്തിന്റെ കാലോച്ച കേൾപ്പിക്കുന്ന അതികായകന്റെ നിഴൽ. അയാളുടെ പാദത്തിലൂടെ അവന്റെ നോട്ടം മുകളിലേക്കുയർന്നു. നിഴലുകൾ ചേക്കേറിയ അയാളുടെ മുഖം കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. എന്നും അവൻ തന്റെ പേരു വിളിക്കുന്നതിനായി കാതോർക്കും. ഓരോ പ്രാവശ്യവും നീട്ടികിട്ടുന്ന ജീവിതവുമായി, വ്യഗ്രതയേറുന്ന മനസ്സോടെ അവൻ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് മിഴികൾ പായിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ ദിവസവും മരണം ദൈർഘ്യം കൂടുന്നതിന് ആനന്ദമോ വിഷാദമോ കലർന്ന ഭ്രാന്തമായ ഒരു തരം ഏകാന്തത അവനിൽ മരണത്തിലേക്ക് ഉളവാകുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കുറേ ദിവസം മുൻപാണ് അവൻ ഈ തടവറയിലെത്തുന്നത്. ഒരു പറ്റം ക്രിസ്ത്യാനി റെഡ്യൂജികളെ കൂട്ടത്തോടെ കൊണ്ടുവരികയായിരുന്നു.

പട്ടാളക്യാമ്പിൽ വെച്ചാണ് അമ്മയും ബന്ധുക്കളും തന്റെ കൂടെയുണ്ടെന്ന് അവനറിയുന്നത്. രാജ്യത്തെ അധികാരങ്ങൾക്ക് എതിരെ നടന്ന അട്ടിമറിയും അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ കലാപങ്ങളുടേയും പിൻതുടർച്ചയാണിത്. അവൻ ഓർക്കുകയായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ ചില ദിവസങ്ങൾ പീഡനങ്ങളുടെ പകലും വേദന വിങ്ങുന്ന രാവുകളുമായിരുന്നു. സെല്ലിൽ വച്ച്, വിമോചനത്തിനായി,

രാവിനെ പിടിച്ചുകുലുക്കുന്ന ചെയ്ൻ പ്രയറിന് രൂപകല്പന ചെയ്തതോടെയാണ് അവർ ഈ ഇരുട്ട് മുറിയിലേക്ക് അവനെ മാറ്റിയത്.

ദീർഘ ചതുരവെളിച്ചത്തിനുള്ളിൽ അതികായകന്റെ നിഴലിനൊപ്പം ഒരു വാടിയ മരണം ദംശിച്ച നിഴൽ വന്നു നില്ക്കുന്നു.

‘ക്രിസ്തുവിനെ തള്ളിപ്പറയുകയും ആ മതം ഉപേക്ഷിക്കാനും മനസ്സുണ്ടോ?’

ആന്ദ്ര ബാരിയോടുള്ള ചോദ്യം അവനും കേട്ടു.

‘ക്രിസ്തു നിന്റെയും രക്ഷകനാണ് ’ ആന്ദ്രയുടെ ദുഃഖശബ്ദം.

ദീർഘചതുരവെളിച്ചത്തിനുള്ളിൽ, അതികായകന്റെ പ്രഹരമേറ്റ് ആന്ദ്ര കുഴഞ്ഞുവീണത് അവൻ കണ്ടു. തുടർന്ന് ആന്ദ്ര ബാരിയോയെ വലിച്ചിഴയ്ക്കുന്നു. അവന്റെ മുൻപിൽ വാതിൽ അടഞ്ഞു. അവൻ ഇരുട്ടിലേക്ക് തുറിച്ച് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പഴകിയ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഗന്ധം മുറിയിൽ നിറഞ്ഞപ്പോഴാണ് കെട്ടുപോയ വിശപ്പ് തല പൊക്കിയത്. പാതിതുറന്ന വാതിൽക്കലേക്ക് ആഹാരത്തിനായി ഓടിച്ചെന്നപ്പോഴാണ് അവിടെ മറ്റൊരാളുടെ സാന്നിധ്യം അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്.

അയളുടെ ശരീരം അവൻ തപ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കേട്ടു.

‘ഇനി ഇവിടെ നമ്മൾ രണ്ടും ബാക്കി. നാളെ അയാൾ വന്നു വിളിയ്ക്കുമ്പോൾ ഉറപ്പായി നീയോ ഞാനോ?’

‘ക്രിസ്ത്യാനിസം’ അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ ദീർഘനേരം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അയാളുടെ ചിരി അവനിൽ, നാറ്റം വമിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തേക്കാൾ വെറുപ്പുള്ളവാക്കി.

‘തനിക്കറിയാമോ, ആവോ; ഞാനാണ് ആദ്യമായി ഇവിടെ എത്തപ്പെട്ടത്. അന്നുമുതൽ മരണം കാത്തിരിക്കുകയാ. ഓരോ ദിവസവും മറ്റൊരുവന് കുറി വീഴുന്നു. ആന്ദ്ര ഭാഗ്യവാനാ; അല്ലേ? ഇന്ന് അവന് യേശുവിനെ മുഖാമുഖം കാണാമല്ലോ’.

അവൻ അമ്മയെ ഓർത്തു. പട്ടാള ക്യാമ്പിൽവെച്ചേ, അവർ പറഞ്ഞതു പോലെ ദൈവനിഷേധിയായി ജീവിതത്തിലേക്ക് പോയ, അമ്മ...

‘എനിക്ക് ജീവിക്കണം മിലാനി, നമ്മുടെ സ്വത്ത്...’അമ്മ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു.

പാത്രത്തിലെ ഭക്ഷണം, പകുതിയും എലികൾ തിന്നുതീർത്തിരിക്കുന്നു. സാധാരണ അങ്ങനെയാണ്. ഇരുമ്പഴി തുറന്ന് ആഹാരം കൊണ്ടുവെച്ചാൽ കുതിച്ചവിടെ ചെല്ലണം. അല്ലെങ്കിൽ എലികൾ വന്നു നിറയും. പിന്നെ അവയെ ഓടിച്ചിട്ടുവേണം കഴിപ്പുതുടരുവാൻ.

അവൻ ഭിത്തിയോടു ചാരി. ഇനി എന്തിനാണ് കഴിയ്ക്കുന്നത്? ഇരുട്ടുമുറിയിലിട്ട് പഴകിയ ഭക്ഷണം എറിഞ്ഞു തരുമ്പോൾ അവർക്ക് എന്ത് സംതൃപ്തിയാണ് ലഭിക്കുന്നത്? ക്രിസ്തു, ക്രിസ്തുൻ വിപ്ലവത്തിന്റെ ബലിയാടാണോ താൻ?

അമ്മ ചെയ്തതുപോലെ, അനേകർ കാണിച്ചതുപോലെ ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുക പോലുമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ്...തനിക്കതിനാവുമോ?

ചോരത്തുള്ളികൾ ഇറ്റു വീഴുന്ന രണ്ടു കരങ്ങൾ ആശ്ലേഷിക്കുവാനായി നീണ്ടു വരുമ്പോൾ... ഓ, എന്റെ വിമോചകനെ, നാളയോ മറ്റൊരുദിവസമോ ഞാനൊരിക്കലും ചോരയ്ക്ക്, എന്നിലെ ഭ്രാന്തമായ മരണ വിഭ്രാന്തിക്ക് പകരമായി...ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്...

വേപഥു പുണ്ടവനായി അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

രാത്രിയിൽ അവന്റെ ഉറക്കത്തിൽ നൊമ്പരമിഴയുന്ന കാൽവറി ഗിരിയുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഴാദി മിലാനി...’

പുലരും മുൻപ് അവന്റെ ഉറക്കം മുറിഞ്ഞു വീണത് ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോഴാണ്. നടക്കത്തോടെ അവൻ കുതിച്ചെഴുന്നേറ്റു. ഹൃദയത്തിലൂടെ ഒരു വാൾ കടന്നു പോകുന്നു. അവൻ ഭിത്തിയോടു ചാരി, നിയന്ത്രണാതീതമായ മനസ്സോടെ നിന്നു.

‘ഴാദി മിലാനി...’ വീണ്ടും അസ്വസ്തമായ, പരുക്കൻ ശബ്ദം. മരണത്തിന്റെ കുളമ്പടികൾ കേട്ടു കൊണ്ട് അവൻ ദീർഘ ചതുര വെളിച്ചത്തിലെ നിഴലിനെ നോക്കി.

അപ്പോഴാണ് ഒരു കരം അവനെ തപ്പിയെത്തിയത്. അവന്റെ കവിളുകൾ ആ കൈ കുമ്പിളായി. ആശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു നിമിഷം...

‘മിലാനി... നീ പതറുത്ത്. ഇത് രാജകീയ മരണമാണ്. ഇന്നലെ ഞാൻ ആന്ദ്രേയോട് പറഞ്ഞതു പോലെ നിന്നോടും പറയുകയാണ്, നിന്റെ പ്രാണൻ നൽകി ഈ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളെ അവകാശം ചോദിക്കൂ. ഭയപ്പെട്ട് നിൽക്കരുത് മിലാനി. നിനക്കുമാത്രമായിട്ടുള്ള ആത്മധൈര്യത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളാണിത് ’

അവനെ അയാൾ ഗാഢമായി ചുംബിച്ചു.

‘ഓദി...’ പരക്കൻ ശബ്ദത്തിന് അസഹ്യത. തന്റെ കൈയ്യിലേക്ക് ചാടിയ എലിയെ കൂടഞ്ഞെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൻ ദീർഘചതുര വെളിച്ചത്തിലേക്ക് തലയെടുപ്പോടെ നടന്നു.

ഇരുളിൽ നിന്ന് പ്രകാശത്തിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ അവന്റെ മനസ്സിലെ കലാപങ്ങൾ കെട്ടടങ്ങുകയായിരുന്നു.
